ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

4 грудня 2019 року ● № 42 (129)

Зібрано рекордний урожай зернових

Аграрії до кінця листопада намолотили на 0,3 млн. тонн більше, ніж прогнозувалося за підсумками цього року, зібравши рекордний урожай зернових – 74,3 млн. тонн, це більше, ніж прогнозувало Міністерство розвитку економіки, торгівлі і сільського господарства за підсумками 2019 року.

Дані опублікував голова відомства Тимофій Милованов у соцмережі Facebook. «74,3 млн. тонн зернових і зернобобових культур зібрали з площі 15 млн. га», - написав він. При цьому міністр зазначив, що в 2018 році врожайність була 4,7 т/га. Як повідомляв УНІАН, раніше Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства прогнозувало урожай зернових в Україні в 2019 році на рівні 74 млн тонн - більше, ніж рекордні 70,1 млн. тонн у 2018 року.

У фокусі дня

Селянський майдан розпочався

Остап ВЕРНИГОРА

У Києві 28 листопада пройшов Перший Агрополітичний форум, присвячений земельній реформі та питанням децентралізації. Йому передувала низка нарад в областях України з обох дискусійних питань. У січні 2020-го Верховна Рада готує до другого читання законопроєкт № 2194, котрий передбачає передачу земель державної власності за межами населених пунктів у власність територіальних громад. Про це й наступне, давно очікуване фермерами, повідомив на форумі народний депутат Мар'ян Заблоцький:

- Ми принципово йшли по всіх «заробітках» посадовців Держгеокадастру. Державна експертиза, сертифікація землевпорядників – це все повністю очищується. Держгеокадастр нарешті відповідатиме своїй назві та завідуватиме лише кадастровою картою.

Всі повноваження щодо розпорядження землями, зміни цільового призначення майбутній закон має передати громадам. Своїми враженнями з форуму ділиться голова Межівської районної АФПЗ Сергій Кутній:

- Схоже на те, що розробники законопроекту № 2178–10 з обігу земель йдуть на певні поступки. Продаж земель іноземцям пообіцяли не розглядати до референдуму, а продаж юридичним особам проштовхується. Геокадастр тепер буде як сервісна служба. Поки що невідома пропонована максимальна кількість землі в одні руки, та який орган контролюватиме майбутні землі громад поза межами сіл, якими розпоряджатимуться ОТГ.

Чимало технічних питань двох згаданих законопроектів пообіцяли доопрацювати. Певно ж, в останній місяць року, поспіхом перед Новорічними святами, документи такої ваги не готуються. Сам форум відбувся у вже звичному для діючих слуг народу «турборежимі» - і заступник аграрного міністра Тарас Висоцький, і уповноважений президента з питань обігу земель Роман Лещенко не змогли побути на заході навіть годину.

- Асоціація фермерів та приватних землевласників Дніпропетровської області запропонувала на форумі такі поправки до закону: іноземці та юридичні особи не можуть володіти землями сільськогосподарського призначення, право купівлі землі, як основного ресурсу життєзабезпечення народу, надається хліборобам, які працюють на ній і живуть, та об'єднаним громадам, - розповів голова Асоціації Анатолій Гайворонський. – Наполягаємо на обмеженні кількості землі в одних руках стома гектарами, щоб більше людей могли на невеликих ділянках займатися зрошуваним овочівництвом, нішевими культурами, тепличним вирощуванням тощо. За інформацією Миколи Сольського, голови аграрного Комітету ВР, всього внесено більше двох тисяч поправок до законопроєкту.

Сьогодні Верховна Рада проведе парламентські слухання щодо вітчизняної моделі обігу земель. А «Об'єднаний штаб захисту рідної землі» оголосив про безстрокову акцію протесту під стінами парламенту, утворення від сьогоднішнього дня наметового містечка, і закликав усіх фермерів та селян, волонтерів, громадські організації і проукраїнські партії бути готовими дати належну відсіч спробі ухвалення горезвісного «закону про пограбування землі» в урядовому варіанті. Селянський майдан розпочався.

Скільки потрібно витратити на новорічний стіл

Новорічний стіл обійдеться українцям на 7% дорожче. Бум цінових стрибків варто очікувати до кінця 2019 року. Скільки ж доведеться витратити на святкування?

Як розповів голова Асоціації постачальників торговельних мереж Олексій Дорошенко, в цьому році інфляція склала 7,3%, ціни ростуть більш повільними темпами. Робити запаси продуктів немає сенсу і суттєвих стрибків цін до Нового року не передбачається.

У середньому, за підрахунками експертів, святковий стіл з алкоголем без надмірності на вісім осіб обійдеться приблизно в 3,5 тис. грн. У меню за ці гроші входять традиційні новорічні страви, включаючи салати, м'ясні та рибні продукти, овочі, фрукти, кондитерські вироби, напої. А ось за делікатеси доведеться доплатити не менше 500 грн.

Що стосується страв, за рік помітно подорожчав салат «Олів'є». А от імпортні продукти за цей час не сильно додали в ціні, а багато з них навіть подешевшали. Все через зміцнення гривні — для імпорту зараз дуже хороші умови.

«Якщо ви святкуєте, маючи зарплату 4-6 тис. грн. на місяць, то для вас він подорожчає. Тому що це будуть найдорожчі продукти, і в цій категорії ми бачили дуже серйозні коливання цін, наприклад, на овочі, хліб. А якщо, навпаки, стіл у вас дорогий і кількість вітчизняних продуктів на ньому складає близько 20%, то він з високою ймовірністю буде дешевший, ніж в минулому році», — говорить Олексій Дорошенко.

Ціни на м'ясо за рік не дуже змінилися. Наприклад, качки та гуси, які традиційно готують на святковий стіл, в середньому коштують 250-400 гривень за тушку (в минулому році ціни доходили до 350 грн).

Вартість свинини і яловичини також порівняна з торішньою. Найдешевший варіант — це курятина. За словами експертів, ціні на цю продукцію рости вже нікуди і вона навряд чи перевищить 80 грн/кг. А після свят продукт почне дешевшати. А от імпортні делікатеси, на зразок червоної риби та ікри, можуть подешевшати ще до Нового року. Як розповіли в Асоціації «Українські імпортери риби та морепродуктів», перед святами постачальники, як правило, збільшують обсяги закупівель, що збільшує конкуренцію на ринку.

Подорожчання спостерігається на алкогольні напої. Наприкінці 2018 року пляшка шампанського українського виробництва коштувала на 5-10 грн менше нинішніх цін. Напої італійських виробників подорожчали в середньому на 40 грн за пляшку.

Мало змінилися ціни на фрукти. Зараз їх можна купити за ту ж ціну, що і рік тому. Іспанські і турецькі мандарини коштують 22-28 грн за кг, апельсини — 40-45 грн за кг. А от солодощі обійдуться в цьому році дорожче і суттєво. Наприклад, ціни на торти підстрибнули більш ніж на 100 грн.

Передплата-2020

ШАНОВНІ ДРУЗІ – ЧИТАЧІ «ФЕРМЕРА ПРИДНІПРОВ'Я»!

Сьогодні в суспільстві немає дорожчої цінності, ніж свіжа інформація. На жаль, ця інформація не завжди вчасно знаходить тих, кому адресована, тому доводиться виловлювати її з павутини Інтернету. А для цього потрібно витрачати багато часу, якого чомусь завжди бракує. Натомість друковане видання можна проглянути у години відпочинку, а за потреби взяти з собою на роботу чи в подорож, щоб детальніше вивчити потрібні матеріали.

Ми працюємо для того, щоб ви завжди мали оперативну й актуальну інформацію щодо подій у країні й нашому регіоні, новин у діяльності влади, змін у податкових, фінансових та інших важливих документах, коментарі до згаданих тем. У нас працюють досвідчені журналісти, які вміють знаходити потрібну інформацію, перевіряти її, бути свідками головних подій, аналізувати, проводити журналістські розслідування, за потреби отримуючи інсайдерську інформацію з джерел, не доступних загалу.

Ми також надаємо наші сторінки рекламодавцям, адже значна частина рекламодавців (близько 90%) користується послугами газет, особливо тижневих. Переваги друкованої реклами визнані в усьому світі, тому навіть ті, хто в основному покладається на інші види рекламоносіїв – радіо, телебачення, зовнішня реклама, – все ж не нехтують рекламою в пресі. А газета мусить заробляти на своє існування, і реклама є для цього одним із допоміжних засобів.

Ви завжди будете поінформовані, а значить – захищені, якщо скористаєтеся пропозиціями редакції газети «Фермер Придніпров'я», яка пропонує Вам на 2020 рік кілька варіантів передплати на видання:

***Перший**. Передплата друкованого видання у відділенні «Укрпошти». Передплатний індекс 60092 в Каталозі обласних видань України на 2020 рік. Вартість вказана в тому ж Каталозі.*

Другий.** Колективна передплата друкованого видання через редакцію на рік, півроку, три місяці. **Фермерські господарства можуть оформити своїм пайовикам, Перерахувавши кошти безпосередньо редакції за реквізитами: ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я», МФО 380805, рахунок 26005557493, Райффайзен банк Аваль

***Третій.** Редакційна передплата електронного варіанту газети – вартість 1560 гривень на рік.*

*Залежно від варіанту – або прямуйте до поштового відділення, або зверніться до редакції за відповідним рахунком. Можна скористатися електронною поштою **(farmer.gazeta@gmail.com)** або повідомити про свій вибір за телефонами: **(056) 786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84.***

ПЕРЕДПЛАТА
на «Фермер Придніпров'я» триває. Щоб отримувати газету з січня 2020 року, поспішіть на поштове відділення до 25 грудня.
На сьогодні вартість передплати (плюс вартість послуг УКРПОШТИ) на 2020 рік:
місяць - (20+ 5.56) = 25.56 грн.
3 місяці – (60+16.68) = 76.68 грн.
6 місяців – (120+33.36) = 153.36 грн.
12 місяців - (240+66.72) = 306,72 грн.
Передплатний індекс у Каталозі обласних видань 60092.

Нинішня влада практично не чує власних експертів, хоча іноді слухає західних фахівців. І ось виняткова нагода: перед нашим мікрофоном виступив відомий американський учений Фредерік Мюссо (Frederic Mousseau), директор з питань політики Оклендського інституту (Каліфорнія) з цікавою доповіддю «Щодо захисту прав селян на землю в Україні» учений 26 листопада виступив на Громадському форумі «Право селян на землю: чи убезпечить земельна реформа селянсько-фермерське господарювання в Україні».

За словами Ф. Мюссо, процеси, що зараз відбуваються під тиском США та інших західних держав з метою вплинути на рішення щодо вашої землі, матимуть визначальний вплив як на події в Україні у найближчому майбутньому, так і на життя наступних поколінь.

Ці рішення також мають велике значення і для всього іншого світу. Те, що така країна, як Україна, змушена під тиском іноземних інтересів продавати свою землю, є просто безпрецедентним явищем у сучасній історії. Неймовірно спостерігати таку єдність у зусиллях закордонних урядів та міжнародних установ, включаючи Світовий банк, МВФ та Європейський банк реконструкції та розвитку, які разом забезпечили понад 20 млрд. дол. фінансової допомоги в рамках програм структурної перебудови, програм і допомоги, що передбачають відміну мораторію. Навіть Європейський суд з прав людини приєднався до цієї міжнародної кампанії, заявивши, що мораторій є порушенням прав людини. Лише минулого тижня країни Великої сімки зробили заяву, спрямовану на підтримку і заохочення скасування мораторію. Минулого тижня Світовий банк опублікував серію статей, якими додав деяких наукових аргументів до цього тиску.

Експерт

Погляд із-за океану

ТО Ж ЩО це за аргументи? Основним є аргумент про те, що відкриття ринку землі «допоможе залучити інвестиції та призведе до додаткового економічного зростання – від 0,5 до 1,5 відсотка».

За прогнозами Світового банку, таке додаткове зростання матиме місце завдяки зростанню врожайності у сільському господарстві, внаслідок вилучення із сектору «менш ефективних фермерів», а також концентрації земель та фінансів у «більш ефективних фермерів». З метою максимального економічного зростання Світовий банк також наполягає на необхідності повної лібералізації, яка не передбачає жодних обмежень чи гарантій на ринку землі. Слід нагадати, що саме Світовий банк та Європейський банк реконструкції й розвитку (ЄБРР) впродовж останніх 5-ти років готують ґрунт для проведення масштабної земельної приватизації та розширення індустріального аграрного виробництва в Україні. Зокрема, ЄБРР влив мільйони доларів у агропромислові холдинги, змушуючи уряд проводити земельну реформу – для залучення іноземних інвестицій. У серпні 2019 року Світовий банк «несподівано» схвалив кредит Україні в сумі 200 млн. дол. США, «на реструктуризацію сільськогосподарського ринку та проведення земельних аукціонів». Під цю «новину» Зеленського змусили дати обіцянку щонайскоріше скасувати мораторій на продаж земель сільськогосподарського призначення.

Навіть Європейський суд із прав людини (ЄСПЛ) постановив, що наш мораторій «порушує право громадян на захист власності». Краще б цей суд, який у Європі ніхто не бере до уваги, зайнявся долями тих українських фермерів, яких знищує рейдерство!

Спостерігається очевидний парадокс: чим більше влада України йде на поступки закордонним лихварям, тим сильнішим стає їхній тиск. Натомість команда президента Зеленського слугує західним інтересам, свідченням чому є фактичний дозвіл на захоплення власного аграрного сектору. Так, у липні 2019 року «слуги народу» оголосили, що залучили дві позики від Cargill Financial Services International на суму 100 млн. євро. У серпні 2019 року компанія Bayer виграла позов у Антимонопольному комітеті України. Компаній багато…

Хоча умови надання західної допомоги є звичайними для світової практики, спосіб примусу України до форсування продажу власних земель є безпрецедентним у сучасній історії. Вона, до речі, недвозначно попереджає, що проведення реформ подібним чином посилить зовнішній корпоративний контроль над економікою України, водночас загострюючи бідність та нерівність населення і викликаючи справедливий спротив.

Фредерік Мюссо визначив 4 причини, щоб бути дуже занепокоєним із цього приводу:

1. Це не та реформа політики і ті зміни, які можна потім повернути назад; мова йде про продаж курки, яка несе золоті яйця, без можливості зворотних змін.

2. Це серйозна атака на суверенітет країни, тобто на рішення не в інтересах України, а в закордонних інтересах, і це таке рішення, яке приймається після років «викручування рук».

3. Щодо аргументу ефективності – заслуговує на критику теза, що завдяки ринковим законам «менш ефективні фермери» будуть відсторонені від сільського господарства. Ця теза базується на дуже вузькому розумінні ефективності, що не бере до уваги важливі соціальні та екологічні аспекти і проблеми.

4. Нарешті, як визнано у всьому світі, немає гарантії, що населення в цілому отримає якісь вигоди від економічного зростання; такі вигоди, якщо вони будуть, цілком можуть бути розділеними між кількома приватними суб'єктами внутрішнього та зарубіжного походження. Ті ж установи (що заявляють про ефект від економічного зростання) чітко висловили свою стурбованість щодо корупції та поганого управління, тож не дуже зрозуміло, чому вони розраховують, що масштабний продаж землі може бути здійснений у спосіб, котрий реально відповідає інтересам населення?

Таким чином, тиск від західних «партнерів» уряд України ледь витримує. Якщо до нього додати, а цього не варто виключати, ще сильніший тиск з боку власного народу, то на Печерських пагорбах буде неймовірно складна ситуація.

То чому ж має місце такий поспіх щодо початку продажу землі? Адже у багатьох європейських країнах фермери фактично здебільшого орендують землю, на якій працюють. Як ми вже аргументували у кількох попередніх публікаціях, майже немає сумнівів, що мова йде про обслуговування інтересів Західного агробізнесу та інвестиційних фондів, які вважають відкриття ринку землі потенційно вигідним.

Центральним аргументом, висунутим Світовим банком, є ефективність. Але що є визначальним для ефективності у сільському господарстві та виробництві продовольства? Багато тих країн, які підштовхують Україну до більш ефективного виробництва продовольства, сьогодні платять свою ціну за шалену інтенсифікацію виробництва в останні десятиліття, що значною мірою зводилась до досягнення більших врожаїв завдяки значному використанню агрохімікатів.

Як у США, так і в Європі ефективність великих сільськогосподарських підприємств часто забезпечується за рахунок експлуатації найманих працівників цих господарств, які живуть і працюють у жалюгідних умовах. Високоінтенсивне використання пестицидів та хімічних добрив повселюдно впливає на якість води. У французькій Бретані доступ до пляжів повинен бути закритий через поширення зелених водоростей, викликане нітратами, які шкодять людям і дикій природі. Монсанто програє у судових справах, ініційованих людьми, які захворіли на рак через гліфосат. Всюди зростає попит споживачів на продукцію, вироблену у сталий спосіб, безпечний для людей та навколишнього середовища. Громадяни вимагають життєздатної сільської місцевості, незабрудненого навколишнього середовища, а не сільськогосподарських підприємств індустріального типу, які руйнують як наш сільський спосіб життя, так і, негативно впливають на біорізноманіття.

Наостанок американський учений наголосив: «Якщо метою західних інституцій справді є підтримка українців, то існують політичні способи допомогти національному уряду. Очевидним першим кроком була б допомога Україні у розробленні та впровадженні комплексної політики у сфері продовольства та сільського господарства, з акцентом на збереження довкілля, підтримку фермерів та сільських громад, які могли б забезпечити поживним та здоровим продовольством споживачів і сировиною – місцеві галузі переробки. Оскільки чужі голоси стають все голоснішими у закликах до продажу української землі, я сподіваюся, що українці встануть разом на захист свого найважливішого надбання і зможуть домогтися того, що їхній голос буде почутий».

Записав Володимир ЯРОШЕНКО.

Де найвищі зарплати в агросекторі

У аграріїв Київщини — найвища зарплата серед працівників вітчизняного АПК.

Представники робочих професій заробляють більше ніж офісні працівники. Про це з посиланням на дані дослідження ринку праці.

До переліку входять і спеціалісти, що професійно займаються сільським господарством. Наприклад, комбайнери отримують по 100 тис. грн на місяць. Так, за даними сайту AgroRobota.com.ua аграрії м. Києва та Київської області отримають більше, ніж їх колеги з інших регіонів, а це — 18 405. Також сільгосппрацівники Дніпропетровської, Запорізької та Полтавської областей отримають за листопад 15 526 грн, 15 244 грн і 14 676 грн відповідно.

Найменше ж отримають представники Херсонської та Чернівецької областей —11 991 грн та 11 849 грн відповідно.

Спрощено реєстрацію сімейних фермерських господарствНомение

Відтепер легалізація сільгоспвиробництва буде можливою шляхом створення фізичною особою – підприємцем сімейного фермерського господарства на підставі відповідного договору (декларації) і відображення відомостей про це в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань

. Про це повідомила заступниця міністра розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства на своїй Фейсбук-сторінці.

За її словами, для забезпечення виконання вимог Закону «Про фермерське господарство» особи, уповноважені на вчинення нотаріальних дій, та державні реєстратори до введення в дію оновленого Єдиного державного реєстру здійснюватимуть реєстрацію ФОП – голів сімейних фермерських господарств згідно з роз'ясненнями Міністерства юстиції України, надісланими листом від 25.11.2019 за підписом Першого заступника Міністра юстиції України Є. Горовця.

«Реєстрація ФОП – голів сімейних фермерських господарств надасть можливість економічно активним селянам розвиватись як повноцінним сільськогосподарським товаровиробникам та скористатись податковими пільгами і державними програмами підтримки, передбаченими для сільськогосподарських товаровиробників і, зокрема, для сімейних фермерських господарств», – зазначила Інна Мєтєлєва.

ТОП-10 країн світу за площами орних земель

З усіх ключових гравців Україна має найвище співвідношення орних земель до загальної площі займаної території — 74.82 відсотка.

За даними нового дослідження розподілу сільськогосподарських земель у світі, проведеного U.S. Geological Survey, сукупна площа світових орних земель у світі сягає 1,87 млрд га, що на 15-20% більше в порівнянні з раніше проведеними оцінками.

Загалом, орні землі становлять 12.6% поверхні суші Землі. Виходячи з відсоткового співвідношення ключові земельні ресурси планети зосереджені, в основному, в таких регіонах, як Європа і Південна Азія

Досить вагоме місце в загальносвітовому рейтингу займає Україна (входить в ТОП-10, займаючи 6 місце у світі), яка володіючи 43,37 млн га (тобто 2.31% світових площ орних земель), значно перевершує будь-яку з країн Європи (за винятком Росії).

При розгляді потенціалу країни в співвідношенні «орні землі на душу населення», Україна піднімається на одну сходинку вгору і займає 5 місце, поступаючись тільки Росії, Канаді, Австралії та Казахстану.

Дует криворізьких регіоналів. Чи тріо?

Микола ЯСЕНЬ

ТАК ЗВАНі «весняні посадки», обіцяні ж ніби нинішньою владою «слуг народу» і навіть особисто їхнім лідером і тепер уже Президентом України Володимиром Зеленським, схоже, і на Дніпропетровщині почали врешті-решт здійснюватися. Правда, як і на загальнодержавному рівні, так і суто на обласному у своєму «осінньому» втіленні у багатьох викликають сумніви. Мінімум змушують народ і тут запитувати, а які перспективи порушених кримінальних проваджень? Отримають вони чи ні логічне завершення - отож отримають чи ні, якщо точніше, справедливе покарання їхні фігуранти?

Ще на початку вересня, скажімо, обласна прокуратура підозру в явному зловживанні службовим становищем оголосила Олександру Вілкулу, який був свого часу головою Дніпропетровської ОДА, а також - при Віктору Януковичу – й віце-прем'єром Кабміну. Однак у рідній губернії передусім відомий як палкий поборник і прихильник спершу Партії регіонів, а далі та по сьогодні «Опозиційного блоку». А щойно все та ж облпрокуратура передала і до суду уже обвинувальний акт стосовно гріхів не надто і далеких днів Олександра Юрійовича. До речі, торік, ще коли він мав честь бути нардепом Верховної Ради минулого скликання, Генеральна прокуратура зверталася уже з поданням про зняття з нього депутатської недоторканості. Але згоди-дозволу від колег пана Вілкула тоді не отримала. Зараз же криворізький опозиціонер пролетів мимо Ради.

Та у даному випадку на Дніпропетровщині не всі, на жаль, задоволені причинами, які послужили притягненням колишнього губернатора до карної відповідальності. Приміром, сільські товаровиробники, не лише ті ж фермери, а і товариства, агрофірми і так далі уже кілька років чекають на оцінку законом «витівки» Олександра Вілкула, вчиненої разом з тодішнім його заступником з питань агропромислового розвитку Вадимом Нестеренком. Змовившись, вони утнули свого часу «продрозкладку» в області: змусили усі господарства, не залежно від того, вирощували вони чи ні хліб, здати до обласного фонду, так званої стабільності, певну кількість збіжжя. З кожного гектара в розрахунку, але головне, що за символічну плату. Потім з'ясувалося, що це була афера: ніякого фонду стабільності не створювали, а зібрану «данину» втридорога продали за кордон. Основний бунтар проти настільки нахабного й шахрайського свавілля Олег Севідов, котрий у Нікопольському районі очолював ТОВ «Пектораль», і по сьогодні ніяк не може вичухатися від помсти за те, що посмів все це витягти з прихованої темряви на світло боже, а з Вілкула та Нестеренка досі як з гусаків вода.

Правда, і зараз Олександр Юрійович то обвинувачується в оборудках, від яких теж постраждали мешканці сільських територій. Як уточнює прес-служба прокуратури, «екс-депутат і лідер «Опозиційного блоку» підозрюється у ряді земельних махінацій, скоєних у ті часи, коли він очолював Дніпропетровську ОДА». За версією слідства, у 2011-2012 роках Вілкул незаконно змінив цільове призначення сільгоспземель у Нікопольському районі на землі промислового користування, в результаті чого «двом тисячам (! – *Авт.*) пайовиків завдано понад 12 мільйонів гривень збитків, а державі – через знищення родючого шару грунту – майже півмільйона». Але це ще не все. У Криворізькому районі розпорядженням голови обласної держадміністрації також вивели з аграрного виробництва «на різні інші комерційні потреби» ще 23 земельні ділянки, які перебували у користуванні ТОВ «АРТ ЛЕНД». Та ще й без компенсації понад п'яти мільйонів гривень, «котрі необхідно сплачувати у випадках вилучення земель сільськогосподарського призначення у цілях, не пов'язаних з веденням аграрного господарювання».

Тепер нагадаємо, що минулого року Генеральна прокуратура України домагалася «за компанію з Вілкулом» зняття недоторканості ще й з народного депутата та давнього соратника Олександра Вілкула Дмитра Колеснікова. Вони з одного криворізького гнізда, і саме Дмитро Валерійович змінив друга на посту голови Дніпропетровської обладміністрації. А перед тим він працював і міністром промисловості в уряді Миколи Азарова, і нетривалий час очолював Агентство держмайна України. Одначе нетривалого часу на посаді головного розпорядника державного майна якраз і вистачило, щоб Дмитро Колесніков посприяв ділкам у тодішньому ще Дніпропетровську відчужити і привласнити виробничий та лабораторний корпуси Науково-дослідного і контрукторсько-технологічного інституту трубної промисловості. Таким чином разом було відібрано не мало і не багато - сім тисяч квадратних метрів приміщень науковців, інженерів, технологів і конструкторів єдиного в Україні трубного інституту. Чи й не «дивина», скажете ви, для сучасної української дійсності?!

О, тут вийшло значно «дивовижніше», ніж ви можете уявляти. Діло у тім, що Дніпропетровський трубний інститут не лише конструював і удосконалював, а й самотужки, також єдиний в Україні, виготовляв стволи ракетних систем залпового вогню типу «Град», «Смерч» і «Ураган». А ще й систем охолодження головок самонаведення бойових ракет. Як читаємо в повідомленні прокуратури Дніпропетровської області, «інститут мав і має стратегічне значення в державі для її економіки, безпеки та оборони, не підлягає приватизації як загалом, так і по частинах: його виробничі і науково-дослідні та конструкторські потужності не можуть бути відчуженими, вилученими, переданими в статутний капітал інших господарських структур та організацій, стосовно нього не можуть також здійснюватися і дії, внаслідок яких може відбуватися згортання виробництва і наукових програм». А якраз останнє – припинення випуску згаданих бойових систем – і сталося у воюючій з російськими агресорами Україні після втручання Дмитра Колесніикова в НДКТІ трубної промисловості. Так що у даному випадку збитки винятково у втрачених державою мільйонах гривень не обчислюються – згодні? Справа дійсно набагато серйозніша: йдеться про шкоду, заподіяну воєнному й оборонному потенціалу держави.

Ще одне при цій нагоді нагадування: хоч торік парламентарі-народні обранці і не дали згоди притягувати до кримінальної відповідальності Вілкула та Колеснікова, Генпрокуратура одначе мусила навздогін оголошувати обох хвацьких криворізьких діячів у розшук. Оскільки вони тоді - про всякий, мабуть, випадок - тимчасово зникали із «зони доступності». Не інакше, як, враховуючи даний факт, на цей раз прокуратура Дніпропетровської області зажадала взяти під варту Олександра Юрійовича і Дмитра Валерійовича. Та не тут, як кажуть, було: спершу Жовтневий районний суд обласного центру не знайшов підстав дозволяти арешт підозрюваних, а обласний Апеляційний продублював його рішення навздогін. Прокуратура не змогла задовольнятися, по сумі, облизнем чи й ляпасом по щоках. Повторно звернулася у той же Жовтневий суд і куди серйозніше наполягла на потребі затримати Вілкула та Колеснікова. І що ви думаєте? За другим разом суд охоче відпустив обвинувачених на поруки. Екс-нардеп від «Опоблоку», а нині позафракційний Дмитро Шпенов, політична кар'єра якого також пов'язана з Кривим Рогом, ледве не поклявся, наче нічого подібного - «нікуди хлопці тікати не стануть». А що ви хотіли, якщо політична біографія Шпенова починалася з посади помічника нардепа Сашка Вілкула?!

Зі свого боку суддя-спікер Жовтневого райсуду Сергій Мельниченко вніс ясність у тому дусі, що наче «в судовому засіданні прокурор не переконав, що менш м'якші упереджувальні заходи не будуть унеможливлювати ризики, які прокуратура вважає реальними». Тобто боятися не слід, що «передача обох на поруки не забезпечить об'єктивне і повне досудове розслідування». Але облпрокуратура принципово іншої думки і продовжує наполягати «на обранні вказаним особам запобіжних заходів у вигляді тримання під вартою». Та чи вдасться правоохоронцям домогтися свого, це таки викликає великий сумнів. Як мінімум, кажуть місцеві експерти і правозахисники, бабця надвоє гадала.

А от що прокурори мають підстави наполягати, побоюючись «пропажі» підозрюваних, в цьому, навпаки, ніхто ні на йоту не сумнівається. І підказують, що мову необхідно вести навіть не про тандем криворізьких регіоналів, а про «тріо». Справді ж бо ще донедавна Вілкул та Колесніков фігурували тут разом з третім вихідцем з їхнього криворізького котла – з Євгеном Удодом, який після очолювання рудників і збагачувальних комбінатів Кривбасу на якийсь час доріс був до виборної посади голови Дніпропетровської обласної ради. А коли у січні 2014 року і у Дніпрі завирував місцевий Євромайдан, Євген Григорович як на амбразуру кинувся грудьми прикривати від вогню владу Партії регіонів, але в першу чергу своїх однодумців і «однокашників» біля щедрої годівниці, Вілкула та Колеснікова.

Діло давнє, у подробицях повертатися до нього ми не станемо. Досить знати, що у приміщенні облради Євген Григорович розпорядився поселити так званих тоді «тітушок», котрі розганяли, переслідували та й гамселили чим попало повсталий проти режиму Віктора Януковича народ. Ще Євгену Удоду доручали розпоряджатися тутешньою «амбарною» книгою. А відомий в області заслужений юрист України Микола Бесараб «відверто антинародним і антидержавним, якщо хочете, і не менш провокаційним» розцінив звернення Дніпропетровської обласної ради «до Президента, Кабміну, політичних сил та громадян України», яке за даними юриста ініціював тоді і підписав Удод. І яке у 2014-му зводилося до заклику «душити, як Поліграф Поліграфович душив у «Собачому серці» котів», усіх, хто там і тут виходив на Євромайдани…

Коротше кажучи, уже незабаром після тих подій, які назвали Революцією гідності, над Удодом загрозливо нависли чорні хмари, а грізне кільце навколо нього почало затягуватися все одно, що зашморгом. Тому ще майже три роки тому Євген Григорович завбачливо вирушив у так звані біга. Зник з області та й з України загалом, в невідомому причому напрямку, наче його тут і не було. З тих пір про Удода на Дніпропетровщині ні слуху, ні духу – утік з кінцями, лише поминай тепер, як його величали, і все одно, що лови вітер у полі. Так чи не цей приклад та «досвід» втілити або повторити і надають нині суди можливість Олександру Вілкулу і Дмитру Колеснікову? Адже сьогодні уже про Євгена Удода в області і забули. Не згадують ні його самого, ні його гріхи. Що було, то було, але спливло, мовляв. А хто старе та тепер наче і не актуальне пом'не, той, як застерігає, нагадаємо, відоме прислів'я, сам лиха не мине. Погодьтеся, що в становищі, у яке потрапив дует криворізьких регіоналів-«опозиціонерів», така перспектива наразі цілком прийнятна і навіть бажана. Десь у близькому чи й далекому зарубіжжі прилаштуватися набагато краще, ніж опинитися на нарах в буцегарні. Але чи може даний варіант влаштовувати ошуканий та обібраний уже до нитки наш народ?

Шлейф криміналу

Саме та одіозно-регіональна трійця.

! З поганими законами і хорошими посадовцями цілком можна правити країною. Але якщо посадовці погані, не допоможуть і найкращі закони *Отто фон Бісмарк*

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

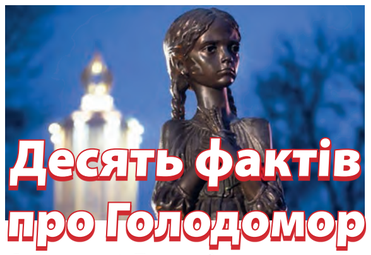

Десять фактів про Голодомор

Факт перший: Три голодомори

В Україні сталінська злочинна влада організувала та провела три великі Голодомори: 1921-1923 рр., 1932-1933 рр. та 1946-1947 років. Ці спланованні акції масового вбивства українців спричинили загибель людей за етнічною ознакою на їхніх етнічних землях. Усі голодомори були спрямовані на знищення, геноцид корінного населення України.

Голодомор в Україні 1921-23 рр. був етнічною чисткою і найбільше вразив південні області Української СРР. Радянська влада утверджувала свою політику та бажала упокорити українських заможних селян. У людей масово конфісковували хліб та вивозили його в Росію. Голодомор вразив також етнічні українські землі – Кубань та Поволжя.

Голодомор 1932-33 рр. є визнаним на міжнародному рівні геноцидом українців. Голодомор був добре спланованим, свідомим та цілеспрямованим злочином вищого керівництва СРСР на чолі з диктатором Йосипом Сталіним, який бажав придушити український національно-визвольний рух, упокорити українців та ліквідувати частину українських селян.

Голодомор 1946-47 рр. також був цілеспрямованою акцією вбивства українців радянською злочинною владою. Його причиною були не важкі повоєнні роки, а злочинні дії сталінського Політбюро. У селян забирали зерно, аби продати його, чи подарувати «братнім» республікам соціалістичного табору.

Факт другий: Голодомор – геноцид українського народу

Голодомор 1932-33 років був спланованим актом геноциду українського народу, організований вищим керівництвом СРСР шляхом створення штучного голоду, що призвів до смерті від голоду мільйонів українців. Упродовж десятиліть масове вбивство людей замовчувалося радянською владою. Про ці події було заборонено згадувати. Насильну конфіскацію усього зерна у селян та усіх продуктів харчування російські історики й досі прикривають «неврожаєм».

Україна та світ визнають Голодомор геноцидом українського народу. Геноцид – це зумисні злочинні дії, спрямовані на цілковите або часткове знищення національних, етнічних, расових або релігійних груп. Українська національна еліта, економічно незалежне та національно свідоме селянство сприймалося радянською владою, як реальна загроза для існування усього СРСР.

Факт третій: мета Голодомору – масове вбивство українців

Завдяки відкритості архівів ГДА СБУ сьогодні можна точно стверджувати, що метою організації Голодомору 1932-33 років було винищення голодом саме українців. Про це свідчить і те, що голод організовували не лише на теренах УСРР, але на усіх етнічних українських землях.

Факт четвертий: українські селяни боролися проти радянської влади

Чим більшим ставав тиск на українських селян, тим більшим був їхній спротив. Відпак селяни організовували рухи опору. За офіційними даними у 1930 році в Українській СРР відбулося 1 716 масових виступів. У тому числі й такі, які були кваліфіковані, як збройні повстання проти радянської влади. Серед гасел були дуже небезпечні для радянської диктатури: «Хай живе самостійна Україна!» та «Геть СРСР!». Радянська влада ніяк не приживалася в Українській СРР. Через спротив селян комсомольці та комуністи змушені були втікати. Злочинна кремлівська влада це розуміла, тому і вирішила упокорити українців голодом.

У листі до Кагановича від 1932 року Сталін написав: «Якщо не візьмемось нині за виправлення становища в Україні, Україну можемо втратити.»

Отож радянська влада хотіла одним махом загнати селян у колгоспи, щоб збільшити обсяги хлібозаготівель. А також знищити національний рух опору.

Факт п`ятий: розкуркулення

Розкуркулення стало однією із передумов Голодомору. Радянська влада ліквідувала заможні селянські господарства і за рахунок цього зміцнювала матеріальну базу своїх колгоспів. Розкуркулені родини позбавлялися власності, піддавалися жорстким репресіям та депортаціям.

У період з 1928-31 роки в Україні ліквідовано понад 352 тис. селянських господарств. До середини 1930-х років майже один млн. українців депортували за межі України.

Факт шостий: «Закон про п`ять колосків»

Репресивна постанова ЦВК і РНК СРСР «Про охорону майна державних підприємств, колгоспів і кооперації та зміцнення суспільної (соціалістичної) власності» від 7 серпня 1932 року в народі отримала назву «Закон про п'ять колосків». Саме ця постанова остаточно позбавила українських селян шансу вижити. Закон передбачав жорстокі репресії та покарання «за розкрадання колгоспного майна». За порушення переважалися розстріли із конфіскацією всього майна.

Влітку 1933 року за цим законом було засуджено 150 тис. осіб. Серед них і діти, які просто намагалися вижити і у пошуках залишків зерна блукали полями.

Факт сьомий: «Чорні дошки»

У 1930-х роках злочинна радянська влада вдається до ще одного адміністративно-репресивного засобу колективного покарання сільського населення. Цей засіб також використовували найактивніше на території України «Чорні дошки» стали одним із механізмів реалізації геноциду українського народу.

Занесення на такі дошки цілих районів, населених пунктів, колгоспів означало повне блокування їх спецзагонами та військами, недопущення виїзду населення за межі цих територій, вилучення всіх продуктів харчування, заборону торгівлі.

735 районів, сіл, хуторів, колгоспів в Україні було занесено на «чорні дошки» у 1932-33 роках.

До окремих населених пунктів, які не виконували хлібозаготівель, або ж чинили опір, застосовували спеціальні репресії.

Факт восьмий: постріл в оборони мільйонів

*21 жовтня 1933 року у Львові 18-річний студент першого курсу природничого факультету Львівського університету Микола Лемик двома пострілами в голову та серце вбив співробітника консульства СРСР Олексія Майлова. Атентат (вбивство з політичних мотивів, - **ред.**) Микола Лемик здійснив на знак протесту проти організованого радянською владою Голодомору в Українській СРР. Цей акт помсти в історії назвали «пострілом в обороні мільйонів», який мав привернути увагу усього цивілізованого світу до вбивства українців.*

Микола Лемик записався на зустріч у диппредставництво СРСР, на сучасній вул. Котляревського у Львові, щоб, нібито, переїхати до Радянського Союзу.

Близько полудня Микола Лемик з'явився у консульстві, після реєстрації в книзі відвідувачів під надуманим ім'ям «Дубенко», його провели до приймальні консульства. Однак, замість консула прийом здійснював так званий секретар, яким виявився високопоставлений агент радянської спецслужби Олексій Майлов. Постріл в обороні мільйонів - вбивство радянського агента у Львові, як помста за Голодомор.

Майлов походив із Москви і лише за три тижні до атентату приїхав у Львів. На момент смерті він мав 23 роки. Він був секретар консульства СРСР у Львові та повноважний представник диктатора Йосипа Сталіна для контролю над дипломатичними установами СРСР на території Другої Речі Посполитої. Вбивство, хоч і не радянського консула, як планувалося, але не менш помітної фігури - офіційного представника Сталіна на території Речі Посполитої, таки набуло очікуваного розголосу у світі.

Факт дев'ятий: імена вбивць

Безпосереднім організатором масового вбивства українців є радянський диктатор Йосип Сталін.

13 січня 2010 року Апеляційний суд м. Києва своїм рішенням підтвердив висновки слідчих Служби Безпеки України про організацію здійснення в 1932–1933 роках на території УСРР керівництвом більшовицького тоталітарного режиму: Йосипом Сталіним, В'ячеславом Молотовим, Лазарем Кагановичем, Павлом Постишевим, Станіславом Косіором, Власом Чубаром та Менделем Хатаєвичем — геноциду української національної групи, тобто штучного створення життєвих умов, розрахованих на її часткове фізичне знищення.

21 січня 2010 року рішення суду набуло чинності.

Факт десятий: смерть мільйонів українців

За різними оцінками, жертвами Голодомору 1932-33 років стали від 5 до 10 млн українців. У червні 1933 року в Україні помирали:

щодоби – 34 170 осіб;щогодини – 1 420 осіб;щохвилини – 24 людини.

Майже 80% українців визнають Голодомор спланованим геноцидом українського народу.

ЧОРНІ РОКИ НЕ ЗАБУТИ!

Страшні часи… Тяжкі часи… Голодомор 33-го. Мільйони знищених життів, величезна трагедія в історії України, яку замовчували радянські історики. Але немає нічого таємного, щоб не стало явним. У листопаді Україна відзначила 86-ті роковини Голодомору. Відновилася історична правда, про яку тривалий час пошепки переповідали найстарші в родині. Коли інколи онуча вередувало, не хотіло їсти, то бабуся сварилася, а іноді з гіркотою докидав дідусь:

- Ох, не бачив ти смаленого вовка!

Про жахливого «смаленого вовка» лише згодом розповіли вже історики незалежної України та очевидці подій. Адже голод 1932 – 1933 та 1946 – 1947 років став для українців тим, чим був Голокост для євреїв і різанина 1915 року для вірменів. Як трагедія, масштаби якої неможливо збагнути, голод травмував націю, залишивши на її тілі глибокі соціальні, психологічні та демографічні шрами, котрі носимо і тепер. Кинув він і чорну тінь на методи і досягнення радянської системи. Цей факт і нині хотіла б замовчати Москва. Виникає питання, а чому в Кремлі не засуджують та не визнають Голодомор українців, як це уже зробила велика кількість країн світу? Зокрема геноцидом української нації штучний голод, влаштований радянською владою в Україні, визнали Канада, Португалія, Ватикан, Грузія, Екваодр, Естонія, Колумбія, Латвія, Литва, Мексика, Парагвай, Перу, Польща, Угорщина, США, біля тридцяти держав.

Але Москві мов заціпило. Чи не тому, що вважає прийнятним і нині для досягнення споконвічних імперських цілей варіант нищення голодом непокірного українського народу? Незважаючи на факт, що Голодомор був цілком свідомою політикою Сталіна стосовно українського селянства, актом примусу й залякування, відповіддю на непокору українців, політикою насильницької колективізації, в Московії ще й до сьогодні на урочисті демонстрації деякі люди виходять з портретом… Сталіна(?!)

Петро ЛУК'ЯНЕНКО

Та керманичі Кремля мовчать, нікого за це не переслідують – навпаки, підтримують такі дії. Ніби влада «братнього» народу не знає, як від Голодомору постраждали українці. І що саме Сталін зі столиці СРСР Москви організував нищення українського селянства голодом, видавши відповідну директиву. Бо він завжди боявся «контрреволюції», і найбільше його турбувала Україна, де були сильні націоналістичні настрої. Окрім того, саме в Україні був найпотужніший, почасти озброєний опір насильницькій колективізації. Національно орієнтована інтелігенція викликала у Сталіна підозри. Страх, що нав'язана Україні «ліворуція» щезне, як роса на сонці, завжди був одним із головних спонукальних мотивів його поведінки. Голодомор став для нього одним із інструментів боротьби. У Сталіна виникло нав'язливе переконання, що спротив революції спалахне саме в Україні.

Варто зауважити, що не сам Сталін кат, винні і його поплічники. Бо він диктував української компартії всі рішення щодо масового голоду, а керівні та й рядові члени завзято виконували його злочинні рішення. Часто навіть з особливим завзяттям, щоб вислужитися і виконати неймовірно завищений план заготівель хліба. Дарма, що це призводило до того, що в селян відбирали останній кусень хліба, вони вимушено їли собак, кішок, горобців, кору дерев, траву, а іноді й до канібалізму доходило, коли божеволіли. І врешті–решт масово помирали.

Були введені «чорні дошки». Тобто складалися списки сіл, колгоспів і навіть районів, які не виконали надмірний план хлібозаготівлі. Такі села були приречені на смерть. Їх оточували червоноармійці, щоб не дати можливості селянам піти кудись і виміняти на хатні пожитки хоч щось їстівне і врятуватися. В оточенні радянських військ, яким був даний чіткий наказ не випускати голодних селян, залишалося тільки одне – померти, бо так вирішила влада. Спочатку розстрілювали всіх, хто хотів вирватися із голодного пекла, потім і кулі перестали витрачати: скидали безсилих і виснажених голодом селян у яри – помирати. У селах стояла мертва тиша - ні собак, ні кішок, тільки на узбіччях доріг лежали померлі від голоду люди, яких тижнями ніхто не хоронив. Матері ховали своїх дітей, їх могли з'їсти. Були випадки, що їли навіть померлих. Коли в оточеному селі помирала від голоду остання людина, над селом червоноармійці вивішували чорний прапор на знак того, що це село вже переможене.

Цієї ж страшної пори потяги з українським зерном мчали з України. Прикро і соромно визнавати, але майже ніхто в керівництві України не чинив опір тотальному грабунку селянства – вилученню у нього не тільки насіннєвого зерна, а й усіх продуктів харчування. Окрім наркома освіти Миколи Скрипника і поета Миколи Холодного, що на знак протесту вчинили акти самовбивства. Злочинні сталінські рішення втілювали у життя тисячі людей, тому відповідальність за Голодомор несуть і багато українських комуністів. Недарма діяльність Комуністичної партії в Україні заборонена. І добре, що нарешті українські вулиці, які тривалий час носили імена кривавих сталінських поплічників Петровського, Балицького, Косіора, Постишева, Кагановича, організаторів Голодомору в Україні, отримали інші назви.

Проте досі є люди, яким не до вподоби зміна назв вулиць, сіл та областей. Але залишати назви з іменами тих, хто керував, організовував, сприяв знищенню мільйонів життів українців голодом – це, погодьтеся, цинічно і неприпустимо принаймні з двох причин. Першою є моральний фактор: з поваги і глибокої скорботи до невинно замордованих голодом наших пращурів, ми не маємо права увічнювати імена їхніх катів. По–друге, історія не прощає такої толерантності. Мусимо як народ, що перенісе страшну трагедію Голодомору, засудити причетних до його організації, засвоїти цей жахливий урок і зробити висновки, щоб схожа трагедія не повторилася в майбутньому.

Чи може подібне повторитися в Україні?

В одному з придніпровських сіл дідусь показав мені таємний лаз у своєму сараї, куди пролізти може тільки маленька дитина. Звовні це маленький отвір, заставлений кушелем (плетений із лози, обмазаний всередині глиною, застосовувався для зберігання зерна). В тому лазі, який розширений був під землею і досить місткий, в часи голоду його батько зумів приховати зерно так, що комнезамівці не знайшли. Тим і врятував від голодної смерті своїх близьких, ще й сусідів деяких. На запитання - нащо йому той лаз зараз, адже він нічого у ньому не зберігає, він глибокодумно відповів: «А хто його знає, що воно завтра буде? Мо`, ще й знадобиться…» Заперечувати йому я не наважився.

Ситуація в нашій країні дійсно тяжка, шостий рік іде війна. Кремль від своїх амбіцій імперських не відмовляється, пнеться поглинути Україну. В цей же час замаячив закон про продаж землі сільськогосподарського призначення, наслідки якого можуть бути катастрофічними для українського селянства. Тож для щасливого і спокійного життя на своїй, Богом даній землі, нам потрібно, як і пращурам-козакам, невтомно боротися за нашу землю українську, за мову, віру, за кращу долю для своїх нащадків!

Кілька днів тому виповнився рівно рік, як у Магдалинівці на автозаправці Ольга Радченко, перебуваючи за кермом власної іномарки «Форд Фокус», збила літнього віком перехожого Сергія Білоуса з ніг, тяжко травмувала і миттю зникла з місця пригоди. Отож стрімголов втекла, аби не нести відповідальності за скоєне. Одначе була швидко «вирахувана» і затримана. Уточнюємо, що стався цей нещасний випадок рік тому, бо це суттєвий момент. Як і той, що на перший погляд аніяких труднощів для правоохоронців не становив, аби вони висунули жінці-водію звинувачення в порушенні Правил безпеки дорожнього руху та експлуатації автомобіля, яке спричинило тяжкі чи середньої тяжкості ушкодження потерпілому. Отож наслідки біди мали остаточно ще з'ясовувати, однак факт покалічення чоловіка залишався очевидним і неспростовним.

Микола ЯСЕНЬ

Здрастуйте, я тітонька, та не ваша

Атрохи більше двох тижнів тому травмований Сергій Білоус, втративши будь-яке терпіння та надію на справедливий для себе фінал, написав скаргу на ім'я Генерального прокурора України Руслана Рябошапки.

І сподіваючись на оперативне реагування, переслав її електронною поштою. Не те що згорав від нетерпіння – як переконаємося далі, спішити мусив, якщо розраховував врешті-решт на адекватне покарання винної і відшкодування йому перш за все втрат, завданих здоров'ю, але не тільки – і фізичних, матеріальних та моральних.

«Пане Генеральний прокурор, - написав Сергій Григорович, - прошу Вас відповісти, що маю вдіяти я, простий сільський дядько, громадянин України, щоб отримати правовий захист від працівників прокуратури – від усіх тих, хто утримується на кошти платників податків, отож і на кошти моєї родини також? Невже тільки радикальні заходи – приміром, оголосити голодування? В сім'ї ми обговорювали такий варіант. Але то вийде гучна і публічна акція в Києві з залученням усіх відомих мені ЗМІ і списком великими чорними літерами усіх, хто присилав відписки на мої звернення, заяви і подання, насправді і пальцями не ворушачи, щоб вживати за ними необхідні заходи. Цих відписок за майже уже дванадцять місяців, протягом яких триває і ніяк не завершиться так зване слідство, набралося у мене мало не сотня, написаних немов під копірку». Відразу підтвердимо, що Сергій Білоус дійсно звертався, і не раз, а по кілька разів, з одного боку, в Генеральну прокуратуру, СБУ і НАБУ, САП та ДБР, а з другого - в Адміністрацію Президента України, Верховну Раду та окремо й до Уповноваженого Верховної Ради з прав людини. Чому сільський дядько ні вдень, ні вночі не мав спокою і стукався в усі інстанції, які знав, зрозуміти не важко. В теперішньому листі Сергія Григоровича пану Прокурору читаємо: «Мені шістдесят років, перенісоперацію та тривале і серйозне лікування, від болю в травмованій нозі потерпаю постійно, обмежений в рухах та фізичних можливостях, не можу повноцінно жити, працювати і забезпечувати як своє існування, так і існування моєї родини». І далі: «Крім того, є медичні показання до заміни травмованого в результаті ДТП колінного суглобу, а для мене це не лише дорого, а й страшно, бо означає інвалідність». Але мусив то Сергій Білоус також день і ніч трудитися в епістолярному жанрі, писати й слати в усі відомі йому адреси листи та скарги швидше все-таки з іншої причини. З тієї, що не те що як мокре горить відбувалося слідство – воно й гальмувалося та зволікалося явно навмисне. Якщо хочете, навмисне і заплутувалося та зводилося нанівець.

Скажімо, довелося Сергію Григоровичу звертатися до суду, аби зажадав він «в ході даного досудового розслідування призначити судову автотехнічну і неодмінно комісійну експертизу». Справа у тім, що перед тим одна уже була, але на лихо ніби – не комісійна. Не відразу, але провели таки комісійну. І що ж ви думаєте? Одначе «так і залишилася чомусь не підписаною», як повідомив тепер нинішньому Генеральному прокурору України Сергій Білоус. А далі пише таке: «Була повторна і судмедекспертиза стану мого здоров'я, повторні також допити – мене достатньо поганяв колами пекла, навмисне затягуючи терміни слідства, прокурор Богдан Сергбін, якого звільнили з Магдалинівського відділу прокуратури. Але який так і не відповів за пресинг мене, чоловіка пенсійного віку: за телефонні дзвінки на мій особистий номер з запитанням, чому довго так лікуюся? Ще з домаганням приїхати до мене додому і самому перевірити, чи справді я лікуюся?»

А в цей час Сергій Білоус раз за разом отримував відписки переважно з прокуратури Дніпропетровської області, куди пересилалися практично усі його скарги, подані у столичні інстанції та вер-хи. З Дніпра для початку повідомляли: «Встановлено, що слідчим відділенням Магдалинівського ВП Головупрвління Національної поліції в області здійснюється досудове розслідування». Тобто на всякий випадок «заспокоївши» такою «новиною» чоловіка, далі за доброю також традицією незмінно сповіщали, що «стан досудового розслідування у кримінальному провадженні заслухано на оперативній нараді у прокуратурі області, за результатами якої звернуто увагу керівництва місцевої прокуратури на активізацію слідства і слідчих дій, вжиття вичерпних заходів, спрямованих на всебічне, повне та неупереджене з'ясування в розумні строки усіх обставин вчиненого кримінального правопорушення». І отак щоразу та до кожного наступного разу: жди, мовляв, чоловіче, і надійся!

Зовсім недавно уже здавалося, що все, тяганині кінець і справедливість візьме верх. Головне управління в області все тієї ж Національної поліції «після вивчення і контролю за даним провадженням і визнавши зібрану доказову базу цілком достатньою, дало офіційну вказівку готувати проект повідомлення про підозру Радченко О. В.». А підписати підозру було доручено прокуратурі сусіднього Новомосковського району – певно, зрозумівши, що у Магдалинівці «не знаходиться для цього політичної волі», як висловився вкрай знесилений Сергій Білоус. Що дуже й стало схожим на правду. Позаяк спершу «слідчий Магдалинівського відділення поліції, який веде справу, пішов у відпустку, так і не підготувавши проект підозри «недоторканій» Ользі Радченко. А потім, коли вийшов з відпустки, або фатально забувся про вказівку зверху, або роботи у нього скільки зібралося, що не до непереливків якогось там «чолов'яги з народу» було. Так чи інакше, а «підозра не підписується і не вручається до цього часу», - підвів риску у своєму листі Генеральному прокурору України Руслану Рябошапці Сергій Білоус.

Чом же бідолашний і покалічений Сергій Григорович б'ється, як риба об лід, а результату ніякого? Звертається і апелює ж ніби туди, де мають реагувати на його домагання, а воно одначе як горохом об стінку! В чому справді річ? О, є тут секрет. І великий. Але для маленької компанії-зграйки, котра дозволяє собі, як безпомиловно зробив висновок сільський дядько, «явно корумповану кругову поруку, зухвалість і ігнорування чинного законодавства». Бо хто такий він, сільський дядько, якщо жінка, яка скоїла транспортну трагедію – не чиясь тітка, а недавнього прокурора Петриківського району Максима Костюченка. Її племінник тепер і все одно, що «тіньовий» адвокат рідної тітоньки, оскільки за свідченням офіційного сайту «Судова влада України» «прозорим» захисником в Ольги Радченко… дружина екс-прокурора Костюченка Світлана Костюченко. Як розуміти, що екс-прокурора, тобто колишнього? Бо він звільнений з органів, як у таких випадках кажуть. За даними Єдиного державного реєстру Максим Костюченко був притягнутий до відповідальності за правопорушення, передбаченого статтею 368 КК України – прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди в обмін за закриття кримінальної справи - проти, до речі, «ділків з земельним оборудок». Отож відповідний досвід зі «зторгання» кримінальних проваджень прокурор Костюченко нагромадити зміг і мав. Інша річ, що в середовищі його колег, виходить, своїх не здають. На Дніпропетровщині принаймні це точно. Оскільки спіймавши на гарячому і далі затриманий аж Генеральною прокуратурою України пан Костюченко був ще у жовтні 2015 року. Однак досі, за нашою інформацією, належним чином не покараний. Тобто і на предмет зволікання слідчих дій також нажив «досвіду». Який тепер і пустив у діло у справі своєї рідної тітки – чи як ще розуміти?

Адже що відбувається з провадженням-досудовим слідством стосовно Ольги Радченко, яка скоїла транспортну пригоду і завдала серйозних тілесних ушкоджень Сергію Білоусу? Точніше, яка мета насправді переслідується його зволіканням? Щоб відповісти на це запитання, погляньте на календар: добіг кінця листопад, коли виповнився рівно рік, як Радченко-тітка своєю іномаркою наїхала на сільського дядька? Зрозуміли тепер, навіщо вся ця тяганина затіяна і дуже вперто доводиться до «логічного» кінця, котрий інакше, як кинутим у воду не назвеш? У своїй скарзі Генпрокурору потерпілий справедливо вимагає якомога швидше «припинити маніпуляції, зловживання та перекручення», щоб «слідство було завершене у дійсно розумні строки та в рамках закону і його матеріали дійшли до суду». Бо ж «скінчиться ж рік від дня дорожньо-транспортного злочину, і зухвалі нечестивці в погонах закриють провадження та умиють свої брудні руки». З тієї причини, що дане правопорушення з тих, карати за які належить впродовж одного року. Не вторалися, не покарали – термін висунення підозри минув, то далі все одно, що після бійки кулаками махати…

Справді нам сьогодні цікаво, чи посприяє Відкритий лист Сергія Білоуса Генеральному прокурору з числа «слуг народу» бодай в останні дні вкласти у «розумні терміни» і передати справу до суду? Тим паче, що насамкінець не можемо не повідомити ще один пікантний момент у цій історії. Прокурора-племінника Костюченка було затримано і звільнено, нагадуємо, у жовтні 2015 року. Тим часом за підсумками ще попереднього 2014-го на основі поданих правоохоронцями всієї України декларацій ініціатори проекту «Tekstri.org.ua» склали і оприлюднили рейтинг найбагатших українських «синіх мундирів». Як гадаєте, серед тодішніх мільйонерів-правників домінували, випереджаючи «нищестоячих», працівники центральних органів на зразок Генпрокуратури, НАБУ чи САПу? Або в обласних кабінетах там і тут сиділи в основному багаті в погонах? Уявіть, не зовсім так було. Тринадцятий рядок у списку за доходами у 2014-му році посів не хто інший, як Максим Костюченко, котрий чомусь досі числився прокурором Петриківського району.

Як відомо, цифра «13» - чортова дюжина – загалом невезуча. Але тільки свого часу не для племінника порушниці за кермом автомобіля, котра рік тому покалічила чоловіка і тепер ніяк, мабуть, не дочекається останніх днів, щоби вийти, даруйте, сухою і самій не упшкодженою з кримінальної ситуації.

! Я ніколи не посмію цього забути… Хліборобів, які в снігу на колінах жебрають шматок хліба

Малкольм Маггерідж, британський журналіст

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Контроль Держпраці.

Як захиститись від безпідставних перевірок

Кабінет Міністрів України своєю постановою від 21 серпня 2019 р. № 823 затвердив новий порядок здійснення державного контролю та нагляду за додержанням законодавства про працю. Відповідно до постанови розміри штрафів можуть становити від 4 173 грн до 417 300 грн. в залежності від порушення. В разі виявлення масових порушень на підприємстві розміри штрафів можуть сягати мільйонів гривень. Тому роботодавцям варто знати нюанси державного контролю за додержанням законодавства про працю, щоб недопустити незаконні перевірки, знати як захистити свої права під час перевірки та уникнути безпідставних штрафів.

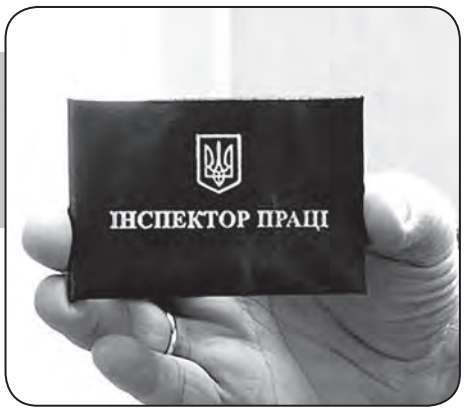

Загальна інформація щодо контролю Держпраці

Державний контроль за дотриманням законодавства про працю здійснюється у формах: інспекційного відвідування - за місцем знаходження суб'єкта господарювання; невиїзного інспектування - в приміщенні органу контролю на підставі документів і пояснень, наданих об'єктом перевірки (крім питань виявлення неоформлених трудових відносин).

Здійснюють такий контроль: інспектори праці Державної служби України з питань праці (скорочено - «Держпраці») та її територіальних органів; інспектори виконавчих органів міських рад міст обласного значення та сільських, селищних, міських рад об'єднаних територіальних громад (з питань своєчасної та у повному обсязі оплати праці, додержання мінімальних гарантій в оплаті праці, оформлення трудових відносин).

За результатами проведеного контролю можуть бути виявлені наступні порушення та накладено штрафи у наступних розмірах:

1. фактичний допуск працівника до роботи без оформлення трудового договору; оформлення працівника на неповний робочий час у разі фактичного виконання роботи повний робочий час; виплата заробітної плати (винагороди) без нарахування та сплати ЄСВ (штраф - 125 190 грн);

2. недотримання мінімальних державних гарантій в оплаті праці (штраф - 41 730 грн);

3. порушення встановлених строків виплати заробітної плати працівникам, інших виплат, передбачених законодавством про працю, більш як за один місяць, виплата їх не в повному обсязі (штраф - 12 519 грн);

4. недотримання встановлених законом гарантій та пільг працівникам, які залучаються до виконання обов'язків, передбачених законами України «Про військовий обов'язок і військову службу», «Про альтернативну (невійськову) службу», «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» (штраф - 41 730 грн);

5. порушення інших вимог трудового законодавства, крім вищенаведених (штраф - 4 173 грн.);

6. недопущення до проведення перевірки з питань додержання законодавства про працю, створення перешкод у її проведенні (штраф - 417 300 грн.)

Як діяти у випадку інспекційного відвідування та на що звертати увагу

Враховуючи, що інспекційне відвідування – захід неплановий, інспектор Держпраці може з'явитись в офісі суб'єкта господарювання зовсім неочікувано.

У такому випадку, бажаним є наступний порядок дій:

1. Перевірити службове посвідчення інспектора Держпраці та, якщо це можливо, сфотографувати його або іншим чином зафіксувати дані інспектора.

2. Якщо відсутній керівник та інша особа, уповноважена вирішувати питання про допуск інспектора до приміщення, попросити інспектора зачекати на вказаних осіб.

3. Негайно проінформувати керівника та юриста компанії про візит інспектора.

4. Перевірити дійсність службових посвідчень в Реєстрі службових посвідчень інспекторів праці онлайн на офіційному веб-сайті Держпраці.

5. Перевірити реєстрацію інспекційного відвідування у відповідному Реєстрі.

6. Повідомити всіх працівників та інших співробітників, які перебувають в офісі про інспекційне відвідування.

Слід зазначити, що працівники та інші співробітники мають бути готові до такого неочікуваного приходу інспектора Держпраці і знати як себе поводити у такому випадку. Для цього необхідно проконсультувати працівників та інших співробітників з усіх ключових питань та роз'яснити їм деякі юридичні тонкощі, незнання яких може бути використано інспектором Держпраці на шкоду роботодавцю.

Зокрема, працівники та інші співробітники мають чітко розуміти:

на підставі якого договору з суб'єктом господарювання вони здійснюють роботу (трудовий чи цивільно-правовий договір);

в чому полягає відмінність цих договорів;

у якій формі вони отримують винагороду за виконану роботу (надані послуги);

що вони мають право не відповідати на запитання інспектора Держпраці (комунікація здійснюється через керівника суб'єкта господарювання та відповідних уповноважених осіб);

що будь-які документи можуть надавати тільки на письмовий запит інспектора Держпраці, в межах предмета інспекційного відвідування та з дозволу керівника або уповноваженої особи;

що необхідно письмово під розпис фіксувати надання будь-яких документів інспектору Держпраці;

всі порушення, що були допущені під час інспекційного відвідування мають фіксуватись у письмовій формі у вигляді пояснень, зауважень до акту інспекційного відвідування тощо.

Підставами для не допуску інспектора Держпраці до проведення інспекційного відвідування є належним чином зафіксований факт:

- непред'явлення інспектором Держпраці оригіналу службового посвідчення, яке зареєстроване в Реєстрі службових посвідчень інспекторів праці;

- відсутність на офіційному веб-сайті Держпраці рішення Мінсоцполітики про затвердження форми акта інспекційного відвідування.

В інших випадках, у разі відсутності належних підстав для не допуску, такі дії можуть коштувати суб'єкту господарювання дуже дорого, адже штраф за таке порушення у 2019 році, як вже зазначалось вище, становить 417 300 грн.

Олег ГРОМОВИЙ, адвокат.

Від телефонного шантажу до цькування: як вберегтись від шахраїв

«Якщо не виконаєте наші умови, ваші фото будуть опубліковані в мережі», – такі повідомлення надходять Наталі практично щотижня. Все почалось із того, що рідні жінки взяли кредит у розмірі 7 тисяч гривень, а повернути вчасно не вдалось. Наразі колектори телефонують та погрожують, а нещодавно надіслали змонтовані оголені фотографії з обличчям жінки та погрожували, що викладуть фото в соціальні мережі, якщо вона терміново не поверне борг та значну пеню.
Подібні погрози чи шантаж може бути в юнацькому колективі, коли старшокласники заради розваги цькують та тероризують однолітків.

Що робити у випадках, коли надходять погрози чи шантаж?

Отже, якщо ви отримали повідомлення з погрозами, не панікуйте. Шахраї тільки на це й розраховують, сподіваючись, що ви розгубитесь і просто зробите те, що вони вимагають.

Крок 1: не слідуйте вимогам шахраїв.

На жаль, шахраї і колектори використовують одні й ті самі принципи психічного тиску: постійні дзвінки, погрози, розголошення особистих даних особи. Сам по собі психологічний тиск за Кримінальним кодексом не є самостійним складом злочину, але в деяких випадках може бути складовою частиною інших злочинів, наприклад, вимагання.

Буває, що колекторські компанії помилково телефонують саме вам. Проте їхня діяльність у будь-якому випадку поза законом. Частіше за все вони зареєстровані як товариства з обмеженою відповідальністю або підприємства, і самовільно займаються стягненням боргів, але нічого спільного з виконанням рішень суду вони не мають. Ніколи державні та приватні виконавці не застосовують такі методи впливу, як шантаж чи погрози.

Тому якщо колектор прийшов до вас додому, викликайте поліцію та не вступайте в діалог. Немає жодного нормативно-правового документа, який підтверджував би законність діяльності колекторів.

Крок 2: збирайте докази

Зробіть скріншоти повідомлень, запишіть телефонні дзвінки. Спробуйте перетелефонувати на ці номери з іншого телефону. Можливо, це корпоративний телефон. Запишіть розмову на диктофон. Максимальна кількість доказів та підтверджень шантажу дасть можливість поліції швидко розслідувати злочин.

Крок 3: йдіть у поліцію

Пам'ятайте, Кримінальний кодекс України забороняє шантаж та вимагання у будь-якому вигляді (стаття 189 ККУ «Вимагання») та передбачає покарання у вигляді позбавлення волі на строк до п'яти років.

Як подати заяву до поліції?

Для того, щоб правоохоронці порушили кримінальну справу, напишіть заяву на ім'я начальника відділення поліції та передайте її оперативному черговому. Він повинен зареєструвати її та присвоїти відповідний номер (саме за ним можна буде дістати інформацію про подальшу долю вашої заяви). Документ повинні підписати ви або ваш представник. Крім письмового звернення, закон дозволяє також усне. Усні заяви заносять до протоколу, який підписуєте ви і посадова особа, що її прийняла. До порушення справи правоохоронці посвідчують особу скаржника, тож потрібно мати при собі паспорт чи будь-який інший документ. Варто пам'ятати, що заява є лише формальною підставою для порушення карної справи, фактично ж це роблять тільки у тих випадках, коли є достатньо даних, що вказують на наявність злочину. Саме на збирання такої інформації повинні бути спрямовані дії потерпілого, про які йшлося вище. Не пізніше ніж через три дні працівники міліції повинні ініціювати кримінальну справу або відмовити чи передати заяву по підслідності (підсудності) в інший орган.

Якщо отримали відмову, а у вас є всі підстави вважати, що дії шантажиста можуть заподіяти шкоду і ви маєте хоча б мінімальну доказову базу, не впадайте у відчай – оскаржуйте таке рішення, надавши копію постанови слідчого прокуророві протягом семи днів від дати її одержання або безпосередньо в суді.

Слухаючи шантажиста, не виконуйте його умови, в цій ситуації найголовніше – мінімум паніки, максимум концентрації!

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

На порі, на часі

В урожайні роки, навіть з одного-двох дерев можна зібрати добрий урожай, а що казати вже про цілий сад. І тоді виникає запитання — як зберігати яблука взимку? Адже крім сушки, соку, джему і пастили взимку хочеться з'їсти і свіже яблучко. Для зберігання яблук на зиму має значення не тільки вибір ящиків або матеріалів для пересипання плодів. Також дуже важливо їх правильно відкалібрувати, забезпечити відповідну температуру, вологість, вентиляцію, врахувати сорт, підібрати правильних «сусідів». І якщо вам цікаво, як зберегти яблука всю зиму, пропонуємо більш детально зупинитися на кожному пункті.

Як правильно зберігати яблука взимку

Враховуємо сорт

Літні сорти яблук до тривалого зберігання не придатні, оскільки вони зберігають свіжість в середньому від тижня до місяця. Для зимового зберігання яблука повинні бути осінніх або зимових сортів. Осінні яблука можуть зберігатися півтора-два місяці. Зимові яблука — від 4 до 6 місяців, іноді й довше. Але багато що залежить від конкретного сорту.

Температура і вологість

Перед тим, як зберігати яблука взимку, потрібно подбати про оптимальну температуру в підвалі або лоджії (утеплити, закрити щілини та інше). Ідеальною вважається температура від 0 до 4 градусів, допустимою — від -1 до +5 градусів. Що стосується вологості повітря, то найбільш сприятливі коливання в межах 85-90%. Вкрай важлива циркуляція повітря в приміщенні, де будуть зберігатися яблука, приміщення без вентиляції потрібно час від часу провітрювати.

Чи можна зберігати яблука разом з овочами?

Напевне, ви знаєте, що зрілі плоди (чи то яблуко, чи то томат або банан) виділяють газ етилен, який сприяє дозріванню сусідніх плодів. Саме впливу етилену іноді піддають зелені банани для дозрівання та надання товарного жовтого виду. Чим достигліше яблуко — тим воно активніше виділяє етилен.

Так ось, цей самий етилен вкрай негативно позначається на зберіганні коренеплодів. Картопля, буряк і морква починають швидко псуватися. Зі свого боку, тривале зберігання яблук з картоплею призведе до появи специфічного крохмалистого присмаку у яблук.

Тому перед тим, як зберігати яблука в домашніх умовах, подбайте про різні приміщеннях для зберігання картоплі та яблук. Або на крайній випадок максимально ізолюйте їх один від одного.

Як відсортувати яблука перед зберіганням?
За якістю

Не підійдуть плоди з дірочками, які свідчать про наявність всередині хробака, з вм'ятинами, подряпинами. А оскільки такі пошкодження можуть з'явитися безпосередньо під час сортування, не пересипайте, а перекладайте яблука вручну. Яблука без плодоніжки, як правило, швидко псуються. А ще при зриванні плодів намагайтеся максимально зберегти восковий наліт — це природний бар'єр, що захищає яблука під час зберігання від псування.

Стосовно сорту

Плоди осінніх строків дозрівання зберігаються менше, зимових — більше, тому не варто звалювати їх в одну купу. Простіше ще в саду збирати кожен сорт окремо — щоб нічого не переплутати.

За розміром

Зазвичай більш великі яблука, нехай і одного сорту, виділяють більше етилену. Якщо менші яблука будуть знаходиться поруч, вони швидше почнуть псуватися. Таким чином, калібрування плодів за розміром перед зберіганням — ще один фактор, що сприяє гарному зберіганню яблук взимку.

Зберігання яблук в ящиках або контейнерах

Яблука в ящики вкладають вручну, ряд за рядом, при цьому стежать, щоб плодоніжки не пошкоджували шкірку сусідніх плодів. Якщо укладати яблука не рядами, а в шаховому порядку, то пошкодження плодоніжки мінімізується. Плодоніжками вгору або вниз, як ви будете це робити — значення немає, це як кому зручніше. Важливіше не набивати ящики під зав'язку, щоб коли ящики будуть стояти один на одному, дно верхнього не придавило плоди нижнього. Оптимальна кількість шарів — 4-5.

Ящики можуть бути дерев'яними, пластиковими і навіть картонними.

У контейнерах рекомендують зберігати яблука з дуже щільною шкіркою та м'якоттю. В іншому випадку верхні шари плодів придавлять нижні, що скоротить терміни зберігання яблук в домашніх умовах.

Зберігання яблук на стелажах

Чудовий спосіб, особливо якщо яблук не надто багато. Зручно, якщо полички стелажа висувні, як кухонні ящики. В такому випадку яблука можна буде час від часу оглядати і виявляти ті, які почали псуватися. Якщо місце дозволяє, укладайте плоди в один шар, залишаючи простір між ними.

Чи потрібно чимось перекладати чи пересипати яблука при зберіганні?

Зміст пересипання і перекладань в тому, щоб створити певний буфер між плодами, що перешкоджає попаданню гнилі та етилену. Як матеріал беруть щось просте, доступне і натуральне.

Пісок або тирса

Це досить гігроскопічні матеріали, завдяки яким якісне зберігання яблук в домашніх умовах триватиме максимальний термін. Для цього дно ящика вистилають папером і насипають тонким шаром сухий пісок або тирсу дерев листяних порід. Після цього яблука викладають тонким шаром, зверху засипають піском/тирсою і потім знову яблука.

Папір

Найкраще підійде звичайна газета або паперові рушники. Кожне яблуко слід обернути папером перед тим, як покласти його на стелаж або ящик. Якщо для зберігання яблук ви вибрали ящик, між кожним шаром рекомендується покласти додаткову прокладку у вигляді гофрованого картону.

Повітря

Тобто просто залишити порожній простір. Оскільки зберігання яблук в домашніх умовах процес тривалий, за п'ять-шість місяців яблучко може загнити. Але в ні піску, ні в папері ви цього помітити не зможете. Якщо ж між яблучками залишити невеликий простір — їх якість ви зможете перевірити у будь-який момент, і відразу ж вилучити його, якщо воно зіпсувалося. Навіть якщо у вас немає стелажів, а тільки коробки і ящики для зберігання яблук, можна зробити так: на дно коробки викласти яблука, залишаючи простір між плодами, а між шарами покласти прокладку у вигляді гофрованого картону.

Зберігання яблук в домашніх умовах — процес, що вимагає дотримання певних умов. І не в кожній квартирі або на дачі, на відміну від спеціалізованих сховищ, реально дотриматися цих умов (вологість, температура). Тим не менш, не варто сильно переживати з цього приводу: звичайний підвал або лоджія є непоганим місцем для зберігання яблук взимку. Головне — ретельно і без жалю відібрати якісні плоди на зимівлю, акуратно скласти за нашими рекомендаціями та заглядати час від часу, прибираючи зіпсовані плоди. У такому разі до самої весни, а може — і квітня, без яблук ви не залишитеся.

Вегетаріанство чи м'ясоїдство?

Кожен обирає для себе харчування

Чи чули ви коли-небудь про те, що на Японських островах живуть люди, що харчуються виняткова овочами? У першій половині дня японці їдять тільки сирі овочі, а ближче до вечора вживають в їжу варені або тушковані овочі. Всі вони - довгожителі. Невже секрет здоров'я і довголіття в вегетаріанстві? Необхідно людині м'ясо, чи можна повноцінно жити без нього? Отже, і у м'ясоїдів, і у вегетаріанства є свої плюси і мінуси. Давайте розглянемо, які.

Здоровенькі були!

Вегетаріанство: переваги та недоліки

Овочі — незамінне джерело вуглеводів, легко засвоюваних організмом. Вживання сирих овочів щодня забезпечить нормальну роботу шлунково-кишкового тракту. У багатьох овочах міститься клітковина, яка є одним із факторів, що допомагають у боротьбі зі старінням. Петрушка, капуста броколі і брюссельська, редиска — джерело клітковини. Відомо також, що овочі багаті різноманітними вітамінами: морква — джерело вітаміну А, вкрай важливого для здоров'я очей; кріп і шпинат — вітаміну Р; а цінний вітамін К ми отримуємо з помідорів. Вживання овочів особливо важливо для тих, хто прагне скинути зайву вагу: овочі низькокалорійні.

Незважаючи на всі плюси, у вегетаріанства є і недоліки. Вживання в їжу тільки овочевих продуктів не кращим чином позначиться на якості сну, особливо для початківців. Ближче до вечора організм буде вимагати білок, який разом із жирами і вуглеводами забезпечує повноцінну життєдіяльність людини.

Не допоможуть овочі і в боротьбі зі стресом, щоб заспокоїти нервову систему організм потребує білка і глюкози. І останнє: в зимовий час овочами особливо не запасешся. Наші кліматичні умови призводять до збільшення цін на ці продукти.

М'ясоїдство: плюси і мінуси

Відомо, що м'ясо вкрай необхідне для того, щоб наростити м'язову масу. До того ж у значних кількостях його рекомендують професійним спортсменам або тим, хто активно займається фізичними навантаженнями.

Сучасною традиційною медициною давно доведено, що людині (навіть за відсутності силових навантажень) необхідне вживання м'яса хоча б 3 рази на тиждень. Організм повинен отримувати білок. Тому, незважаючи на плюси, мінуси вегетаріанства переважують у боротьбі за фізичну силу людини. Енергія і активність людей багато в чому залежить від білка. До речі, у м'ясі містяться вітаміни групи В і мінеральні речовини (йод, залізо, цинк, мідь, марганець). М'ясо обов'язково потрібно їсти тим, хто знаходиться в депресії або страждає іншими психічними захворюваннями: воно позитивно впливає на сон і нервову систему.

Багато чого залежить від виду і якості м'яса. Краще купувати свіжого кролика, індичку, телятину. А ось з куркою і свининою треба бути обережними. Вирощена в промисловому виробництві курка містить небезпечні для здоров'я антибіотики. Не рекомендується їсти багато свинини: вона занадто жирна. До мінусів м'ясоїдства можна віднести і дорожнечу якісного і свіжого м'яса.

Висновок очевидний — все добре в міру. Не треба кидатися в крайнощі і їсти все. Проте можна в оптимальних пропорціях. Зважте всі плюси і мінуси вегетаріанства, оцініть переваги і недоліки м'ясоїдства. Тільки в цьому випадку самопочуття буде відмінним, з'являться сили жити, а депресії і проблеми зі сном підуть назавжди.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1983941. Тираж 10655.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Петриківські роздуми

Славний край Петриківський своїм минулим. Тут, за переказами, ніколи не було кріпацтва. З глибини віків прийшло в сьогодення і розквітає мистецтво петриківського розпису, особливо помітно це в центрі Петриківки. А ще на цих степових просторах побіля Чаплинки та Орелі вміють рости хліб і до хліба. Та сьогодні і хлібодари несподівано атаковані хвацькими «слугами народу», їхнім рвійним наміром хутко продати невідь-кому найцінніший ресурс землі української – орні землі. Цей намір вони пояснюють лише побіжно та поверхово, не вдаючись у деталі, в яких, як відомо, все й заховано. Сьогодні своїми цікавими, підкріпленими життєвим досвідом роздумами з цього приводу з читачами «Фермера Придніпров'я» діляться два відомі в краї хлібороби і овочівники - член Ради Петриківської районної АФПЗ Іван Омельницький з Петриківки та голова ФГ «Еталон» Віктор Підпарубочий з Іванівки. Ось що сказав Іван Савович:

Григорій ДАВИДЕНКО

- ДИВЛЮСЯ на сучасний шлях розвитку України, зокрема і щодо прискореного введення ринку землі, із засторогою. Навіть міністерства сільського господарства не стало, все робиться зе-командою дуже швидко. Вони ні вил у своєму житті не бачили, ні на землі нічого не робили, звідси трохи апатії щодо їхньої спромоги в цій сфері. А фермери за природою своєю творці, як і всі селяни. Цього року маємо непоганий урожай, але наша продукція падає в ціні, а долар росте. Це б'є по певних видах діяльності, прибутки менші і менша можливість думати про купівлю землі. Аби фермер дивився на неї, як на те порося – та заберіть його, воно не росте…

Ідея є давно - продавати землю в державу. Її підтримують і політичні сили, зокрема давні партії «Батьківщина», «Свобода». Держава візьме кредит, здасть землю в хорошу оренду, за десять років «відіб'є» кредит, і далі казна наповнюватиметься постійно. Та про це не думають, наш уряд «піджимає» світовий капітал, бо нулі вже в моніторі не вміщаються. А що ті нулі? Долар може впасти, і їх не буде! З другого боку. молоді хлопці прийшли, наобіцяли сім мішків гречаної вовни, а щось створити не можуть. Плюс борги державні тиснуть. А тут швидко десять мільйонів гектарів продадуть, отримають вісімнадцть відсотків податкових надходжень та півтора відсотки військового збору. Якщо перевести на пай, то з одного виходить тисяч тридцять надходжень. Всього отримають кілька мільярдів гривень, не більше, і все. А що далі? Чи вигідний такий сценарій людям, державі? Ні.

Спілкуюся з колегами, «малими» фермерами, всі переконані, вирощувати зернові культури на 30 – 50 гектарах нерентабельно. При цьому існує закономірність – чим більше господарство, тим менше потрібно робочої сили. І тим далі від села живуть його власники. А «малі» фермери живуть біля землі, думають про амбулаторію, дитячий садок, школу. Вони розвивають інфраструктуру сіл, в котрих мешкають. Свого часу МВФ натиснув на Аргентину за борги, і землі скупили іноземці. Скоротили персонал, залишили молодших і кваліфікованіших на потужній техніці. Тепер гроші йдуть не аргентинцям чи в державу, а власникам землі на інших континентах. Селяни без землі і роботи кинулися в міста, де їх ніхто не чекав, зліпили з підсобних матеріалів халупи в нетрях на окраїнах і животіють. Чи може хтось гарантувати, що аргентинський сценарій не повториться на наших землях? Однозначно ні, не може!

Тож найкраще було б, щоб землі «м'яко» переходили в державу, а потім використовувалися на умовах кращої оренди. Інакше наступить хаос. Простий приклад – Петренко купив три паї з різних контурів. Як йому створити умови для роботи, кого «посунути»? Один фермер дорогу засипав до землі, другий посадку доглянув, третій гною завіз. Наприклад, буде на полі співвідношення ділянок 30 відсотків на 70, кого «рихтувати»? Немає такого варіанту, щоб злагода була при цьому. Ще й міністр Милованов нещодавно натякнув, що «золотого» паю ні в кого не буде. Тобто коли на одному полі більшість продасть ділянки, то інших змусять це зробити. Уявіть собі, чим це може закінчитися? Тому це третє «ні», число яких можна аргументовано збільшувати. Єдиний вихід запобігти запланованому, гарантованому хаосу в Україні – зробити державу власником землі.

Такий мудрий селянський, примружений погляд на запропоновані нововведення, чи точніше рукотворний хаос без обмежень. В усіх усюдах нашої держави, під час нарад, протестів і перекриття доріг лунають ці застереження – не позбавляйте хліборобів землі, не творіть невідомого ринку практично без запобіжників! А не відтворюється, з цим можна так дограгися… Це ж і мова, і традиції, культура українського народу. Питання це зовсім не на часі, три чверті населення України проти ринку землі, то як можна його запроваджувати? Така авантюра може привести лише до непотрібної напруги в суспільстві, стресів, протистоянь і т. п. Так можна дров таких наламати, тоді вже нічого не вернеш.

Ще один показовий, символічний «негаразд» - міністр сільського господарства Тимофій Милованов працює на чверть ставки. У нього що, немає більше роботи? Це наче сміються з селян, та й годі. У нас немає свого трактора надійного, Т – 150 іде лише давній. Кращі в світі танки робимо, а трактора – не втнемо? Але ж 150 вітчизняних підприємств працюють на Україну! А Білорусія робить потужний МТЗ. Чого нам не вистачає – розуму, гідної партії при владі, надійного проєкту чи металу? Увесь час міняються профільні міністри, мов картинка у вікні винищувача: земля – небо – небо - земля, немає ніякої спадкоємності. Ще й крадуть добре… На наші землі можуть що завгодно завезти – і ГМО, і все. А українці звикли їсти вареники і свій борщ, бо з ринком можемо дожитися до паличок, якими доведеться їсти геть чуже.

Ми з братом запровадили зрошення на 330 гектарах, кукурудза дає по 14 – 15 тонн. Тобто середній за рік урожай на зрошуванні можна подвоїти. За запрошенням колег довелося бути у Франції, навколо Бордо випадає 800 міліметрів опадів – у півтора рази більше, ніж у нас - і вони додатково зрошують кукурудзу! А в нас труби для води вирили і здали на металолом... Треба цим займатися, думати, на кожному полі має бути дбайливий господар. Дивіться, одне робоче місце в сільському господарстві, усім відомо, дає 11 робочих місць у промисловості. Тож коли прийдуть іноземці, зменшиться число зайнятих селян, і в десять разів зменшиться число робітників у місті! Хіба такого «прогресу» ми чекємо?

Вже тепер люди бояться вкладати кошти, купувати дорогу техніку, бо невідомо, чи працюватимуть завтра. Господаря в країні немає, який би думав про промисловість і аграрне виробництво, міг це поєднати, знайти спільну мету, завдання. Думали, Ющенко наведе лад, потім Порошенко, але пробуксовка вийшла. Ніяк не знайдемо лідера. Двісті тисяч га землі в одні руки – ну куди це, до чого? Щоб 3 – 4 великі фірми скупили всю Україну? Хіба нам інших проблем мало?

Якось завезли пенсіонерці як орендну плату машину пшениці у двір. Коли висипали, вона впала на зерно, обіймає і плаче... За 80 років життя ніколи стільки свого хліба в дворі не бачила. Голод пережила, у колгоспах більше 50 – 100 кілограм їй не давали. Жінка стала на коліна, і руки цілує… Я ледь не плакав, до чого людей доводили? Тоді й побачив справжню ціну хліба і землі, ця пенсіонерка показала її. А в нас одна партія хоче зробити продаж землі, інші її не підтримують у парламенті. Роздати можна швидко, потім докупи не збереш. Був на обласній нараді по землі 21 листопада у Дніпрі, там кілька чоловік заявили, що з них вимагали долари за оформлення землі в Держгеокадастрі. Ми теж три роки не можемо зробити державні акти. Треба, щоб був порядок в державі, доки ж у нас колгоспники із 40-річним стажем не отримуватимуть навіть дві тисячі гривень? Чому це не болить людям у парламенті? Дивлюся, хто туди прийшов – той гвалтівник, інший кошти виводить, третій сексуальними питаннями стурбований. Хіба такі «слуги» думатимуть про пенсії, перейматимуться, як житиме селянин без власної землі, що робитиме хлібороб без неї?

- Вікторе Олексійовичу, а чи можете Ви уявити, як житиме село без допомоги фермерських господарств?

- Коли приходить зима, як оце зараз, ми горнемо сніг у Новопідкряжі і тут, в Іванівці. І людям завжди треба город зорати, ще щось. Разом із іншими фермерами ми розподілили обов'язки з харчування дітей в Іванівській школі – хто цукор дає, хто борошно, цибулю, капусту, картоплю тощо. Чув, таке і в Нікопольському районі є. Я голова піклувальної ради, нас колись годували в школі, то і нам треба. Діти ж не винні, що в деякі батьки більш люблять алкоголь, ніж їх. Страшно навіть уявити, що може бути, коли земля піде під продаж. Я б цього не робив, балів це не прибавить, лише шкода буде.

Так, і хлібороби, і переважна більшість населення України ці загрози відкритого ринку землі бачать і добре розуміють. Невже не знають про них «слуги народу» в парламенті? Ще й тепер до величезних загроз ринку землі додаються не менші за наслідками загрози з безпеки держави, які може принести незрозуміле військовим і більшості цивільних бажання зустрічі президента В. Зеленського з лідером країни-агресора в «нормандському форматі» 9 грудня. Про напружену ситуацію в державі дуже влучно висловився Віталій Портников у статті «Україна живе за олігархічним сценарієм», надрукованим на сайті «Української правди» чотири дні тому:

«В Україні сьогодні немає справжнього прем'єр-міністра, та і справжнього президента теж немає. Є виконавці ролей, які продовжують грати в третьосортному серіалі - тому самому, який невибаглива публіка сприйняла як кращу модель для управління країною. І є ті, хто ухвалює рішення. Тому не шукайте відповіді на питання, чи можуть президент і уряд здати Україну Кремлю. Вони просто зіграють те, що написано в сценарії, і навіть не задумаються ані про зміст, ані про наслідки своїх рішень. Актори не думають. Вони лише дбають про те, щоб природно виглядати. І в цьому - секрет успіху цієї великої професії. Зрозуміло, до того моменту, поки вона не переноситься у справжнє життя».

Все це правдиво і щодо моделі ринку землі. Боротьба українців за право бути господарями своєї землі продовжується.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» до кінця року можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа кожного місяця. Передплатний індекс 60092.